

Beste meelevers,

Hier weer een 'nieuwsbrief' van ons. We wilden dit jaar toch nog weer even een brief rondsturen. De vorige brief hebben we in april verstuurd en dat is toch alweer een tijdje geleden. Inmiddels is het jaar 2016 ook alweer bijna voorbij.. Eind van het jaar.. tijd van feestdagen.. maar ook een tijd van bezinning.. Dan denk je terug aan het afgelopen jaar, wat er allemaal gebeurd is.. Maar je denkt ook vooruit aan het komende jaar.. Wat zal er in het nieuwe jaar gaan gebeuren?? We weten het niet.. Wat voorbij is komt niet meer terug en de toekomst is zo verborgen.. Maar beide tijden, het achterliggende en het toekomstige zijn vol zorgen.. We voelen dagelijks ons kruis..

In onze vorige nieuwsbrief deelden we mee dat we toen bijna 12,5 jaar getrouwd waren. En we hebben toen een aantal herinneringen aan de achterliggende jaren opgehaald. De mooie en blijde, maar ook de moeilijke en verdrietige momenten..

We hebben bijzonder mooie herinneringen aan ons 12,5 jarig huwelijksjubileum. Op de dag zelf zijn we met ons vieren uit geweest. En later hebben we het ook nog met onze familie en vrienden mogen 'vieren'. Dat was allemaal heel waardevol, maar er kwam ook heel veel weemoed naar boven.. Er ging ontzettend veel door ons heen.. Maar ook door onze familie en kennissenkring. Dat konden we goed merken.. Toch deed ons dat ook weer goed en mochten we de onderlinge band voelen.. Verder waren we ook verwonderd over de vele meelevende en liefdevolle kaarten, gedichten, mails e.d. die we ontvingen. Ook vanuit onze kerkelijke gemeente. Dat zoveel mensen de moeite namen om hun meeleven te tonen heeft ons echt heel erg goed gedaan..

We kijken ook met plezier terug op onze zomervakantie. We zijn niet op vakantie geweest, maar we zijn wel diverse dagjes uit geweest. En dat was gezellig. We hebben een fijne vakantie mogen hebben. Hoewel Petri vanwege vermoeidheid toch niet met alles meegegaan is, hebben we gelukkig met elkaar ook mooie dingen kunnen doen. We hebben er goede en mooie herinneringen aan.

Vermoeidheid is helaas wel iets wat steeds meer en vaker een rol speelt. Alles kost steeds meer energie. Psychisch wordt het ook allemaal steeds zwaarder om het allemaal vol te houden.. Ook om nog wat moed te houden.. Er gaat bij tijden zo ontzettend veel door ons heen.. Want we merken dat de ziekte steeds maar door gaat en de lichaamsfuncties steeds minder worden.. En dan het besef dat wat niet meer gaat ook niet meer terug komt.. We leven eigenlijk in een voortdurend rouwproces van dingen die wegvallen en weggevallen zijn.. En dat is werkelijk zwaar om te beleven..

Qua beademing gaat het momenteel wel goed. Er is kortgeleden weer een nachtmeting geweest en de waardes waren goed. Er hoeft wat dat betreft nu niets verandert te worden. En dat is fijn. We merken wel dat de spieren van haar bovenlichaam slapper worden. Waardoor het rechtop zitten moeilijker wordt. We gebruiken tegenwoordig een hoofdband om het hoofd rechtop te houden in de rolstoel. Maar dit is niet meer afdoende en we zullen weer wat anders moeten bedenken. Waarschijnlijk zullen we een ander soort rolstoel nodig hebben met een zitting die meer steun geeft in rug en nek. Zo blijft het zoeken naar mogelijkheden en oplossingen voor problemen die ontstaan door het verder achteruitgaan van spierkracht op allerlei lichaamsgebieden.

Haar stem en verstaanbaarheid gaan ook nog steeds verder achteruit.. Het is meer een raden dan verstaan als ze wat zegt.. En het wegvallen van de communicatie is een blijvend pijnlijk en steeds weer confronterend gemis.. En voor iedereen ook zo moeilijk, voor haar, voor mij, voor de kinderen, voor degenen die komen helpen enz.. Ik schreef het de vorige keer al.. Dan wordt het stil en eenzaam.. al ben je samen.. Ach, praten.. Het lijkt zo gewoon, maar wat is het eigenlijk bijzonder..

Het niet meer kunnen eten en het gemis van smaakbeleving blijft ook ontzettend moeilijk voor Petri. En daarin voelt ze zich zo alleen. Niemand die echt kan inleven hoe moeilijk dat is, ook ik niet. En ook in deze weken waarin zoveel lekkere dingen te verkrijgen zijn. Waar we als gezin ook wel aan meedoen, maar toch met zulke gemengde gevoelens. Het kan je soms zoveel verdriet geven en je kunt je soms zo schuldig voelen als je wat lekkers eet..

Ach, het is en blijft een onbegrepen, zeer moeilijk begaanbare weg.. In onze beleving is kun je het nauwelijks meer een weg noemen.. En toch moeten we verder.. De onbekende, onzekere, moeilijke toekomst in.. Hoe zal het verder gaan.. Wat zullen we in het nieuwe jaar meemaken en moeten ondergaan?? O, terugkijken geeft weemoed, het heden is moeilijk, de toekomst zo onzeker.. Het kan je soms allemaal zo aanvliegen.. De ene keer voel je je zo moedeloos, dan weer machteloos, dan weer verdrietig, dan weer opstandig.. Dan kan het weer eens zo stormen van binnen.. Zelf ben ik ook rustgevende middelen gaan innemen.. Om het allemaal te kunnen blijven volhouden en om niet ten onder te gaan door allerlei emoties.. Om nog een beetje moed te houden..

Maar we moeten ook de zegeningen en mooie dingen niet vergeten. Want we hebben ook veel dingen om dankbaar voor te zijn.. Hoewel die toch vaak overschaduw worden door alle zorgen.. Maar we mogen dan toch ook weleens ervaren dat de Heere van onze omstandigheden afweet. En dat we de krachten krijgen om door te kunnen gaan. Maar als die omstandigheden weer drukken dan voelt het allemaal toch weer zo moeilijk, verdrietig en pijnlijk..

Toch heb ik mijn werk meestentijds kunnen doen en meestal ook met plezier. En ik heb ook steeds voldoende werk mogen hebben. Met onze kinderen gaat het ook prima. Ze kunnen ontzettend goed met elkaar, het zijn dikke vriendinnen. Op school gaat het gelukkig ook heel goed met ze. Gertrude heeft pas een spreekbeurt gehouden over A.L.S. Ze heeft een en ander over de ziekte verteld en een aantal hulpmiddelen laten zien. Petri is er ook bij geweest in de klas. Dat was toch wel een mooie en bijzondere ervaring. Hoewel het ook aandoenlijk is om je kind hierover te horen vertellen. Maar toch is het ook bijzonder dat ze haar spreekbeurt hierover wilde doen.

Met de hulpen gaat het ook goed. En dan is het ook weer fijn dat het nog zo kan en gaan mag. Ook de vrijwilligers van Hart & Hand en anderen die ons helpen zijn we erg dankbaar voor alles wat ze voor ons doen. We waarderen hun hulp enorm en bedanken hen ook nu weer van harte!! En verder willen we iedereen bedanken die ons hoe dan ook helpen en bijstaan.. Door middel van een luisterend oor, door praktische hulp, door financiële ondersteuning, door een bemoediging via een kaartje of een mail of iets dergelijks. Het vele meeleven doet ons erg goed en we hopen dat we jullie steun ook mogen blijven ontvangen. Want we kunnen wel zeggen dat we dit ook nodig hebben.

We wensen jullie ook allemaal weer het beste toe.. de laatste dagen van dit jaar en in het nieuwe jaar. Dan denken we ook aan de zorgen en noden die jullie hebben. Er is zoveel moeite en verdriet. Daarom ook sterkte toegewenst in jullie omstandigheden! Weet dat we ook met jullie proberen mee te leven. Maar mochten we allemaal bovenal Gods ondersteuning, nabijheid en Zijn onmisbare Zegen ervaren naar ziel en lichaam. We wensen dat jullie en ons van harte toe..

Allemaal weer de hartelijke groeten van Gerbrand & Petri, Gertrude en Gwendolyn.

We sluiten dit keer af met enkele verzen van het wel bekende lied 'Uren, dagen, maanden, jaren'. Wat een betekenisvolle woorden staan er toch ook in dit lied. Veelzeggend rondom de jaarwisseling..

*Uren, dagen, maanden, jaaren, Vliegen als een schaduw heên.
Ach! wij vinden, waar wij staaren, Niets bestendigs hier beneên!
Op den weg, dien wij betreden, Staat geen voetstap, die beklijft:
Al het heden wordt voorleden, Schoon 't ons' toegerekend blijft!*

*Voorgeslachten kwijnden heenen, En wij bloeien op hun graf;
Ras zal 't nakroost ons beweenen. 't Menschdom valt als blaadren af.
't Stof, door eeuwen saamgelezen, Houdt het zelfde graf bewaard.
Buiten U, ô eeuwig Wezen! Ach! wat was de mensch op aard!*

*Snelt dan, jaaren, snelt vrij heenen Met uw blijdschap en verdriet.
Welk een ramp ik moog beweenen, God, mijn God, verandert niet.
Blijft mij alles hier begeben; Voortgeleid door Zijne hand,
Schouw ik uit dit nietig leven In mijn eeuwig Vaderland.*